

Nummer 14	15. Juli 1918	67. Aargang

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt ved Granite Stifts-Konference den 25. November 1917.

Jeg betragter det som et stort Privilegium, at der er givet mig Lejlighed til at møde sammen med Eder i Formiddag og betragte Eders Ansigter og deltage af den aandelige Indflydelse, som gør sig gældende i denne Forsamling af Ældster og Mødre i Israel og af Zions Sønner og Døtre. For mig er det altid inspirerende at beskue de Helliges Ansigter, og jeg elsker at være sammen med Kirkens Medlemmer, naar som helst jeg har Lejlighed dertil, og i Særdeleshed, naar jeg forstaar, som jeg gør i Dag, at jeg staar foran Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som lever i Harmoni med Evangeliets Principer. Jeg elsker at høre Kristi Navn nævnt med Ærefrygt, og høre hans Navn lovsunget for, hvad han har gjort for Menneskenes Børn. Og naar jeg møder sammen med en Forsamling som denne, hvor jeg føler, at næsten enhver, som er nærværende, har et oprigtigt Ønske i sit Hjerte om at gøre det gode og i alle Ting rette sig efter Guds Søns Evangelium, saa har jeg tilvisse stor Grund til at være taknemlig og prise Herren.

De Tanker, som fandt Udtryk i Præsident Taylors Tale i Formiddags, er ogsaa mine Tanker. Jeg tænker, at jeg ikke kunde have udtrykt mine Følelser og mine egne Ønsker paa en bedre Maade, end han gjorde det.

Med Hensyn til, hvad vi skylder vor Moder, saa er det mit Hjertes Følelser, at jeg maaske staar i større Taknemligheds Gæld til min Moder, end jeg gør til nogen anden Sjæl paa Jorden. Hun medvirkede i høj Grad til, sammen med min Fader, at lægge Grundvolden til min Livsudvikling, ved det Eksempel hun satte for mig og alle sine Børn,

ved den Undervisning, hun gav os; i Henseende til den Sjælsstyrke, hun udviste under Livets Prøvelser og Genvordigheder; den Taalmodighed, hun udviste under vanskelige Forhold, og de Bestræbelser, hun udfoldede for at overvinde Vanskeligheder, der syntes uoverkommelige. Hun udviste stor Kærlighed til Guds Værk og til alt, der er forbunden med Gengivelsen af Kristi Evangelium. Hun udviste stor Tro paa Kristi guddommelige Mission, og ligeledes paa Joseph Smiths Mission som Guds Profet. Hun sluttede sig med Hjertets Inderlighed til Guds Folk og ærede de hellige Pagter, som hun havde indgaaet med Herren i Templet i Kirtland, det første Tempel, der var opført af Kirken i dens Fattigdoms Dage, og da Kirken kun talte saa Medlemmer. Min Moder modtog fremdeles forøget Kundskab vedrørende Evangeliets frelsende Principper og Ordinancer i Templet i Nauvoo, efter at dette Tempel blev indviet til Udførelse af evangeliske Ordinancer, som Profeten Joseph Smith ved Aabenbaring havde modtaget Underretning om, og som saa vel vedrørte de Hellige, der lever, som de dødes Frelse, idet Evangeliets hellige Ordinancer skulde udføres paa deres Vegne, der havde døet uden Kendskab til Sandheden.

Den aldrig svigtende Tillid, som min Moder havde til de Mænd, som indtog præsiderende Stillinger i Kirken, og den Kærlighed og Ærefrygt, hun udviste i Henseende til de hellige Pagter, hun havde sluttet i Guds Hus, i Templet, gav Styrke til mig. Den Ydmyghed, hun udviste i sine Bønner til Herren i Prøvelsens Stunder saa vel som i Medgangens Dage, og naar Freden herskede, disse og mange andre ædle Karaktertræk hos min Moder, flere end jeg kan nævne, blev mig til Belæring og Eksempel til Efterfølgelse. Alle af vi Børn klyngede os til hende saa vel som til Fader. Ingen svigtede nogensinde Moder, paa Grund af det herlige Eksempel, hun havde sat os, og hendes Nidkærhed i Opfyldelsen af sine Pligter. Ingen kunde gøre det uden at sønderrive de Kærlighedens Baand, som knyttede os til vor Moder, hvis Belærelser og Eksempler blev os til saa megen Gavn. Hun fremholdt altid, hvad der var ret og sandt; hun var intelligent, frisindet, retfærdig tænkende, og altid kærlig og god. Hvad mere godt kan I eller jeg sige om et Menneske, end hvad jeg med Sandhed og Retfærdighed kan sige om min Moder, som bragte mig ind i Verden og sendte mig ud blandt Menneskene med en Forstaaelse af Retfærdighedens Principper og et Ønske om at være dydig og tro mod mig selv, mod hele Menneskeslægten, mod Profeten, og i alle Ting tro mod Gud, min himmelske Fader, og Jesus Kristus. Jeg gik frem i Verden med et Ønske om at vise Troskab i al min Gerning i Henseende til Evangeliet, som Joseph Smith havde været et Redskab til som Guds Profet at genforkynde for Menneskene i dets Renhed, og at vise Troskab og Hengivenhed overfor de Mænd, som efterfulgte ham i det hellige Embede, til hvilket de var kaldte af Gud og beskikkede ved hans Magt; og jeg ønskede i alle Maader at anerkende Guds vidunderlige Forsyns Styrelse, idet han beskyttede Kirken, trods de store Forfølgelser, Kirkens Folk havde mødt, og de Farer, de havde været udsatte for lige siden Kirkens Begyndelse.

Evangeliet er ikke vanskeligt at forstaa, hvis vi undersøger Evan-

geliets Lærdomme i Hjertets Oprigtighed. Evangeliets Lærdomme er alle gode, opløftende, trøstende og oplysende. Gennem Evangeliet formanes Mænd og Kvinder til at udføre, hvad der er antageligt for Gud, som er upartisk, retfærdig, alvis, algod, naadig og miskundelig.

Evangeliet belærer os om, at vi bør tilgive vore Medmennesker og afstaa fra Selvkærlighed og Begærlighed, og afstaa fra Hidsighed og et vredladent Sind, og fra at finde Fejl ved vore Medmennesker og strides og kives med dem. Gennem Evangeliet advares Menneskene imod de Onder, som foraarsager Uenighed og Strid mellem Menneskene og foraarsager, at Menneskene taber Kærligheden til hinanden og ikke udviser Ærlighed mod hinanden i deres daglige Handlinger, men til det modsatte begaar egenkærlige og uretfærdige Handlinger, syndige og ugudelige Handlinger, alle de Ting, som Kristi Evangelium byder os at sky og undvige, som vi skyr Helvedes Ild; og hvis vi saaledes skyer og afstaar fra det onde, vil „Helvedes Porte" ikke kunne faa Magt over os. Der er intet indviklet eller uforstaaeligt i Jesu Kristi Evangelium for dem, som er i Besiddelse af Guds Aand, som oplyser vort Sind med Hensyn til Evangeliets Principer.

Der er intet hemmelighedsfuldt eller uforklarligt forbundet med Evangeliet; der er ingen Lærdom eller Princip, hvis Betydning ikke er forstaaelig, hvis vi kun er vejledt ved Sandhedens Aand. Jesus har vist os i dette Liv Eksemplet, vi skulde efterfølge, saa at vi i Livet herefter vil kunne leve det mere fuldkomne Liv, det højere, renere og mere herlige Liv, Livet i sin Herlighedsfylde, med andre Ord, i det Rige, hvor Kristus selv bor. Evangeliet belærer os om at udføre netop de Handlinger her i Livet, som der maa udføres i Himmelen hos Gud og Englene, og det gælder for os om at lytte til Evangeliets Lærdomme og udføre i vort daglige Liv, hvad Herren kræver af os. Der vilde ikke være nogen Begærlighedsfølelse eller Vindesyge i Menneskenes Børns Hjerter, hvis de var i Besiddelse af Jesu Kristi Aand og forstod Evangeliets Principer, saaledes som han belærte os om disse.

Der vilde ikke være nogen Stridigheder i Verden eller herske nogen Vrede i Menneskets Sind, hvis alle elskede Sandheden og adlød Evangeliets Principer, som de var os lærte af Jesus Kristus, medens han, Menneskesønnen, levede her paa Jorden som en af os.

Er vi i Besiddelse af Kristi Aand, da kan vi skride fremad til det Punkt, at vi kan bede for dem, som er ondsindede mod os, og som fremsætter falske Beskyldninger mod os og udklækker Planer for at bringe os i Vanære. Der vilde ikke være slige onde Tilbøjeligheder i Menneskenes Hjerter, hvis de var i Besiddelse af Jesu Kristi Aand; der vilde da ikke være nogen vanærende Tvistigheder mellem Naboer, eller nogen Uærlighed finde Sted mellem Menneskene indbyrdes. Ingen vilde tage Fordel af dem, som var umistænksomme eller svage, men til det modsatte; vi vilde være villige til at tjene andre og føle, som Jesus selv udtrykte sig, idet han sagde: „Den, som er størst iblandt Eder, skal være alles Tjener." Hvis vi vil være store blandt Menneskene, saa lad os udvise, at vi er villige til at tjene vore Medmennesker og gøre dem godt, og sætte dem et værdigt Eksempel, beskytte dem og vise dem den

rette Vej, hjælpe dem til at undgaa Fejltagelser og Synd og at vandre i Lyset, saa at de maa have Fællesskab med ham og med hinanden indbyrdes, saa at Kristi Blod i Sandhed maa rense dem fra Synd.

Den Aand, som gaar gennem Evangeliet, skulde belære os om, at hvis Menneskene af uædle Motiver sagsøger os ved civil Rettergang, eller de paa anden Vis søger at skade os og nedsætte os i Menneskenes Øjne, at vi da i vor Sjæl føler, at det vilde være uværdigt for os at strides med dem eller hævne os paa dem, men i Stedet for sige med Jesu Ord: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre."

Hvem fik nogensinde nogen Fordel ved eller erholdt nogen Velsignelse ved, eller blev højere agtet af retskafne Mennesker ved at forsøge at skade sin Nabo, at gøre sin Medbroder Uret, at modstaa Sandheden og modstaa, hvad der er retfærdigt og uskyldigt? Hvem har erholdt en Frelse og Ophøjelse ved Udøvelsen af ugudelige Handlinger, ved Stridigheder eller ved at hade sin Næste? Ingen! Og heller ingen modtog nogen Velsignelse fra det høje ved at gengælde ondt med ondt. Hvem har gjort Fremskridt ved at kives med deres Medmennesker eller hævne sig paa dem? Hvem af slige Mennesker er kommen bort fra det lave i Livet? Svaret bliver: Ingen. Ingen kan gøre Fremskridt i Verden, undtagen det sker ved at leve i Overensstemmelse med Sandhedens og Dydens Principer, og med Fortrøstning til Gud i alle Ting. Paa anden Maade kan det ikke ske. Desto mere Folk søger at besejre deres Medmennesker ved Udøvelsen af uretfærdige Handlinger, desto dybere vil de synke, desto lavere vil de gaa ned, indtil de tilsidst gaar helt under og bliver evig fordømte. De, som modstaar Evangeliet, er i Besiddelse af en slig Aand, den Aand, som er modstridende Sandhed og Retfærdighed, korrekt Tænkning og et korrekt Liv; de er i Besiddelse af den Aand, som modstaar Livets og Saliggørelsens Principer, aabenbaret fra det høje ved Guds Søn, og tilkendegivet for Menneskene i denne sidste Tid gennem Profeten Joseph Smith.

Evangeliets rette Aand var tilkendegivet her i Formiddag, da Eders Præsident talte. Paa Grnnd af den Aand, som lyste ud af hans Tale, og som hans Ord gav Udtryk, betragter jeg ham som min Ven og Broder i den mest inderlige Betydning af disse Ord. Hans Ord gav Udtryk for hans Taknemmelighedsfølelse overfor Gud og hans Kærlighed til vor himmelske Fader, fra hvem enhver god og enhver fuldkommen Gave kommer. Hans Tale udtrykte hans Kærlighed til sine Forældre og hans medforbundne i Livet, og udtrykte den Tillid, han havde til sine Brødre, og hans Hjertes Ønske, at gøre alt, hvad han kunde, for Brødre og Søstre i Kirken og for alle sine Medmennesker. Han er derfor min Broder og Ven, Eders Broder og Ven, og hele Menneskeslægtens Ven. Dette er Evangeliets Aand. Hvor den er tilstede, elsker Menneskene Sandheden, og de er venlige, godgørende, barmhjertige og tilgivende og ærer Gud.

Brødre og Søstre! Den eneste Maade, paa hvilken vi kan opbygge os selv i det gode og fuldkommengøre os selv, og blive værdige til at arve Guds Rige, er ved at leve i Overensstemmelse med, hvad der er

evig Sandhed. Kristus sagde: „Sandheden skal gøre Eder fri." Naar vi lader Sandhedens Lys skinne ind i vore Hjerter, og vi kommer til en Forstaaelse af Sandheden, vil vi undgaa Fejltagelser, undgaa at være besjælede af Fordomme og Egenkærlighed. Sandhedens Magt bortdriver Uvidenheds Mørke og skaber Fred; den frigør os fra Djævelens Magt og fra Døden og Helvede. Formedelst Sandhedens Magt bliver vi delagtiggjorte i Evangeliets Fylde og arveberettigede til Guds Herlighedsrige. Formedelst Sandhedens Magt frydes vore Hjerter lige saa vel, naar vore Medmennesker modtager Livets gode Ting, som naar vi selv gør det; og vi kan tilgive vore Medmennesker, som begaar Fejl paa Grund af Mangel paa Dømmekraft. Men mærk Eder dette, Sandhedens Aand vil ikke tilstede, at vi bærer over med de i Verden, som synder med fri Villie og Forsæt, de, som synder med Overlæg, hvad enten det er Mand eller Kvinde. Sandheden vil ikke tolerere dette. Vi kan ikke bære over med eller holde dem skyldfri, som begaar slige ugudelige Handlinger, slige Forbrydelser. Vi kan ikke dette. Hvis vi gør dette, overtræder vi Guds Bud; thi han har ingen Sympati med den onde; og han har ingen Sympati med den, som kender det gode, men handler ondt; som kender det rette, men er besluttet paa at gøre det onde. Der er ingen Tilgivelse for saadanne Mennesker, undtagen de dybt angrer deres Synder og paa det alvorligste omvender sig. Hvis en Mand med fri Villie og Forsæt modstaar Sandheden og lever et Liv i Synd og Forbrydelse og Overtrædelse af Evangeliets Bud; hvis han sætter Kærligheden til sine Medmennesker og Evangeliets Værk til Side og strider mod Kirken, og han belyver Kirkens Folk og Sandheden og søger paa enhver mulig Maade at skade og forurette de, som stræber efter at gøre det gode, kan han ikke modtage Tilgivelse, og han kan gaa saa langt bort i sin Forhærdelse og synde saa frygtelig, at han ikke kan omvende sig, idet han taber den indre aandelige Kraft dertil.

Dette er et sørgeligt Billede, og det er ubehageligt at overveje, at Mennesker kan stille sig paa slig Maade overfor Forløsningsplanen og overfor Guds Bud, hvis Adlydelse betinger vor Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Det er kun for at advare Menneskene, som modstaar Evangeliet og modstaar Sandheden, mod Følgerne af deres onde Handlinger, at vi omtaler disse Ting. Vi vil langt hellere have Tankerne henvendt paa den lyse Side af Livet og overveje deres Stilling, som adlyder Guds Befalinger, og fra Hjertets Dyb sige til Kirkens trofaste Medlemmer:

„Gud velsigne Eder. Vi elsker Eder; vi veed, at I er Guds Børn; vi veed, at I elsker Sandheden, og at I elsker hinanden indbyrdes og er i Harmoni med hinanden, og at I er i Harmoni med Faderen, Sønnen og Helligaanden. Vi veed, at I er i Overensstemmelse med Kirkens Autoriteter og lever i Samfund med dem og Eders Naboer, og at I elsker Retfærdighed og Sandhed og søger at leve i Overensstemmelse med Evangeliets skønne og herlige Principer i Eders Hjemliv og blandt hinanden indbyrdes. Jeg veed, at I hver Dag holder Eders

Bønner til Herren og søger Styrke hos ham til at leve til hans Velbehag."

Hvorledes beder I til Herren? Beder I mange Ord for saa meget desto snarere at blive bønhørte? Nej, I beder Hjertets ligefremme Bøn, og beder, fordi Herren har befalet Eder at bede til ham og adspørge ham. Han ønsker, at vi skal henvende os til ham om at modtage hans Gaver og Velsignelser, og han har forjættet os, at Døren vil blive opladt for dem, som banker, og at de, som søger Sandheden, skal finde den.

Disse er nogle af Evangeliets Principer, og Herren elsker Eder, fordi I kommer til ham, taler med ham og ydmygt beder Eders himmelske Fader, fra hvem enhver god Gave kommer, at skænke Eder, hvad I behøver. Beder I for at tilkendegive for ham, hvor smukke Ord, I kan benytte i Eders Bønner? Nej! Eller er det magtpaaliggende for Eder, at Menneskene skal høre, med hvor smukke Ord I beder? Nej! Mange af Eders Bønner holder I i Enrum for ham. I gaar ind i Eders Lønkammer og i Stilhed opsender I Eders ydmyge Begæringer til Gud, men han hører Eder ikke desto mindre og belønner Eder aabenlyst. Han elsker Eder og velsigner Eder paa Grund af Eders ydmyge Aand, Eders Oprigtighed og Villighed til at holde hans Befalinger. Fordi I ønsker at tjene Gud, og fordi I ønsker at modtage Styrke fra ham og modtage hans Velsignelser, beder I til ham, og af disse Grunde bliver I bønhørte.

Fædre, bed med Eders Familier; bøj Eder med dem i ydmyg Bøn Morgen og Aften, og tak vor himmelske Fader for hans Godhed og Naade imod Eder, idet I erindrer, at, „ligesom en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham", og, at han vil give alle dem gode Gaver, som beder ham. Ligesom vore jordiske Forældre har elsket os og været meget overbærende mod os, saaledes vil vor himmelske Fader ogsaa forbarme sig over os, naar vi kommer frem for ham i ydmyg Bøn.

Hvor godt er det ikke at føle, at vi har Fællesskab med Gud, som kender vort Behov, og som har al Magt og kan give alt godt til sine Børn, hvis de kommer frem for ham i Tro og beder om, hvad de behøver. Ja, hvor velsignet er det ikke at føle, at vi er i Samfund med vor himmelske Fader og med Jesus Kristus, Verdens Frelser. Fremdeles, hvor godt er det ikke at føle i vort Sind, at vi har Fællesskab med Profeten Joseph Smith, hvis Livsvandel var saa ren, og som udførte en saa overmaade vigtig Mission her paa Jorden, han, som led Martyrdøden i Illinois, og hvis udgydte Blod vidner imod hans Mordere; og dog, skønt de har foraarsaget, at de er komne under frygtelig Fordømmelse, lyder Raabet, ligesom Raabet fordum lød fra Korsets Træ, da Kristus bad for sine Fjender: „Fader, forlad dem, thi de vidfe ikke, hvad de gøre." De kender ikke Følgerne af deres egne Handlinger En slig Bøn vilde være et Udtryk for den Aand, som besjælede Profeten Joseph Smith. Hvor godt er det ikke at føle, at Herren er med os. Vi søger at elske Herren af vort ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke. Trods vor ufuldkomne Natur og Kortsynethed bestræber vi os

for at elske vor Næste som os selv. Vi kan ikke gøre det just saa fuldkommen, som vi ønsker, paa Grund af vor faldne menneskelige Natur, men vi maa af al vor Evne bestræbe os derfor. Det nytter ikke, at vi formaner andre til at overkomme deres Fejl og Svagheder, indtil vi overvinder dem i os selv. For at vi skal kunne bidrage til andres Frelse, maa vi berede os selv derfor, og hvis vi gør dette, ved at holde Herrens Befalinger, da bliver vi skikkede til at blive Lærere og Redningsmænd for andre.

Hvad beder Du om? Du beder, at Gud vil antage sig Dig og høre dine Bønner. Du beder, at han vil velsigne Dig med sin Aand, at han vil lede Dig ind i al Sandhed og vise Dig den rette Livets Vej, at han vil advare Dig imod alt, som er forkert, og lede Dig paa den rette Vej, saa Du ikke skal synde og vandre paa den Vej, som leder til Fortabelse, men at Du maa vandre paa den snævre Vej. I beder til Herren for Eders trofaste Hustruer, at de maa være i Besiddelse af Helbred og Styrke og blive velsignede i enhver Henseende, saa at de kan føle sig lykkelige og tilfredse under Varetagelsen af deres ofte meget besværlige Gerning, forbunden med Børnenes Opdragelse og Varetagelsen af Hjemmets Anliggender. Ligesom I, beder Eders Hustruer, at de maa være i Besiddelse af Kraft til at overkomme den faldne menneskelige Naturs Svagheder og blive i Stand til at belære deres Børn, hvor skønt det er, og hvilke herlige Velsignelser, det medfører, at leve et retfærdigt Liv. Eders Hustruer beder, at Eders Børn maa blive styrkede og velsignede til at lyde Eder, saa at de maa udføre i Livet, hvad I ønsker, de skal udføre, og leve i Overensstemmelse med Evangeliets vise Lærdomme. Saaledes beder vi om, hvad der ligger os paa Hjerte, og hvad vi behøver.

Jeg vil meddele, hvorledes, medens jeg endnu var i Drengealderen, min Moders Bøn blev hørt. En Gang ude paa det vilde Ørkenland var vi i en slem Knibe, og alt saa slemt ud for os paa Grund af, at vore Okser var løbne bort, eller var drevne bort, og vi stod aldeles hjælpeløse. Min Moders Broder og jeg havde anstrængt os af yderste Evne for at finde Okserne, men forgæves. Jeg gik derefter tilbage til Vognene, hvor vi opholdt os. Som jeg nærmede mig den ene af Vognene, saa jeg min Moder knæle ved Vognen for at bede. Jeg stod stille, og min Moder bad i ligefremme Ord om, at Gud, vor himmelske Fader, vilde komme os til Hjælp og lede os til, hvor Okserne var, saa vi kunde fortsætte vor Rejse. Da hun var færdig med at bede, dækkede hun til Frokost for os paa Vognbunden og sagde: „Sid nu ned og faa noget at spise; jeg vil gaa og opsøge Okserne." Min Onkel, som nu var kommen til Stede, sagde: „Mary, hvad mener Du? Vi har været over alt i Miles Omkreds; en eller anden har drevet dem bort, og de kan ikke findes." Moder svarede dertil: „Sæt jer nu blot ned, Du og Joseph, og spis Eders Mad, og jeg vil gaa og se, om jeg kan finde Okserne."

Hun gik, og hun fandt dem; og det tog heller ikke lang Tid for hende, thi Herren ledte hende, saa hun fandt Okserne, der var komne ind i Vildnisset, hvor vi ikke havde faaet Øje paa dem.

Saaledes blev min Moders Bøn hørt, og saaledes vil Herren høre vore Bønner. Derfor lad os bede Herren give os, hvad vi mangler, og hvad der vil blive til vor Velsignelse, og han, som kender alle Ting, vil bønhøre os og paa sin Maade paavirke vort Sind og inspirere vore Tanker, saa at vi veed, i hvilken Retning vi skal arbejde for at modtage den ønskede Velsignelse.

Da jeg var en lille Dreng, undredes jeg ofte over, hvorledes Herren kunde høre mine Bønner, naar jeg her paa Jordeu bad til ham. I havde maaske lignende Tanker i Eders Barndom. Vi undrer os ikke derover nu, efter at vi har faaet Kendskab til de vidunderlige Opdagelser, der er gjorte t Nutiden, som Følge af den Visdom og Forstand Herren har begavet Menneskene med. Vi er alle bekendte med, hvorledes Videnskabsmændene har opdaget, at i Henhold til et vist Princip kan der paa et Øjeblik, saa at sige, oprettes telegrafisk Forbindelse mellem Punkter, der ligger Tusinder af Mil fra hinanden, enten ved elektrisk Strøm gennem Metaltraad, eller uden Traad. Vi kan ligeledes gennem Telefonen samtale med hinanden paa lange Afstande, og vor Stemme bliver tydelig hørt. Hvis vi f. Eks. befinder os midt ude paa Oceanet, et Tusinde eller flere Mil fra Land, kan vi afsende en Meddelelse Tusinde Mil tilbage ved traadløs Telegrafering. Eftersom dette er Tilfældet, spørger jeg: Hvor let er det da ikke for Gud at høre vore Bønner? Han forstod og kendte alle Ting, før disse vidunderlige Opdagelser og Opfindelser var gjorte, og han er i Besiddelse af al Magt.

Er det noget Under, at Herren kan høre Dig, naar Du i Lønkammeret hvisker Din Bøn? Er der nogen Tvivl i Dit Sind angaaende, at Herren hører Dig? Hvis et Menneske saaledes ved Hjælp af videnskabelige Instrumenter kan sende en elektrisk Strøm Tusinder af Mil gennem Æteren, er der da nogen, som har mindste Grund til at betvivle, at Gud, vor himmelske Fader, er i Stand til at høre de Bønner, som i Hjertets Oprigtighed bliver opsendte til ham? Og betvivl ikke et Øjeblik, at Herren hører vore Bønner. Endogsaa Hjertets Tanker fattes der ham ikke Midler til at kende, og enhver ædel Tanke er som en Bøn til ham. Det kræver ikke mange Ord at bede Herren om, hvad vi behøver, men vi maa bede med Tro og Tillid og fuld Fortrøstning til ham. Det nytter visselig ikke at have Tvivl i vort Sind, naar vi beder Herren om en Velsignelse, og lad os stedse have Apostelen Jakobs Ord i Erindring, naar han siger:

„Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han beder derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. Men han beder i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren.“ (Jak. 1 : 5—7.)

Naar et lille uskyldigt Barn kommer frem for sin Fader for at bede ham om en Gave, hører Faderen Barnets Bøn og glæder det paa bedste Maade, og saaledes vil Herren ogsaa høre vore Bønner, naar vi kommer frem for ham; naar vi fremsætter vore ydmyge Begæringer for ham.

Brødre og Søstre! Jeg kunde opholde Eder længere, men jeg tænker ikke, at dette vilde blive godt for mig, eftersom jeg ikke føler mig rigtig vel, og jeg tror, at I vil indrømme, at de Principer, jeg har fremholdt, er sande; og de er jo ikke forhen ukendte, nye Principer. I har Kendskab til disse Principer i Forvejen, idet Guds Aand bringer Eder til Forstaaelse af samme den ene Dag efter den anden, hvis I holder Eder nær til Herren. Jeg har henledt Eders Opmærksomhed paa gamle Sandheder, Principer, der tilhører det evige Evangelium, evige Sandheder, der vedrører Menneskenes Børns Frelse og Ophøjelse, eller som med andre Ord vedrører vor Tilbagevenden til Gud, hvorfra vi kom.

Jeg har søgt at fremsætte for Eder disse forskellige Principers store Vigtighed samt paavise, hvor nødvendigt det er, at vi daglig beder til Herren.

Der er ikke nogen Hemmelighed forbunden med de forskellige Tilværelses-Principer, hvis vi kender Naturens Love, hvorefter alting frembringes i den fysiske Verden, og Naturens Love er Guds Love. Opstandelsen fra de døde til evigtvarende Liv vil finde Sted efter lige saa naturlige Principer som vor Fødsel ind til denne Verden. Denne Sandhed vil vi komme til en Forstaaelse af, naar vi en Gang kommer til en Forstaaelse af de højere Love, som vi ikke nu kender, men som er ligesaa naturlige Love fra Herlighedens Herres Standpunkt af, som Naturens Love, hvis Virkninger vi beskuer daglig, er det for os. Der var saaledes ikke noget Mysterium forbunden med Jesu Kristi Fødsel. Hans Fødsel fandt Sted i Harmoni med Sandhed, Lov og Orden. Det store Spørgsmaal er: Vil Menneskene i Verden tro Evangeliet? Vil de lytte til Sandheden? Eller vil de mystificere Evangeliets ligefremme Lærdomme, saa at Menneskene ikke kan udfinde Sandheden? Det er af største Vigtighed, at alle kommer til en klar Forstaaelse af Evangeliets Principer, der vedrører Menneskets Frelse og Ophøjelse.

Gud hjælpe Eder alle til at kende Sandheden! Herren har givet mig at kende Sandheden. Jeg veed, naar en Mand er i Besiddelse af Sandhedens Aand og taler Sandhed, thi Herren har givet mig Magt til at kende, naar nogen ikke taler Sandhed. Jeg kan sige, naar en Mand er en Løgner, lige saavel som jeg kan sige, om en Mand er ærlig, naar jeg kommer i Berøring med ham. Jeg kan føle det af den aandelige Indflydelse, som udgaar fra Manden. Herren har givet mig denne Dømmekraft, i Overensstemmelse med hans Ord, som findes nedskrevne i de hellige Skrifter. En Mand, som indtager en præsiderende Stilling, en Mand, som er i Besiddelse af de Nøgler, som er forbundne med Præsidentskab, og som har Ret og Autoritet til at præsidere indenfor Guds Præstedømme, har Rettighed til at kende Aanderne og bedømme, om et Menneske er i Besiddelse af en god eller daarlig Aand, og at dømme mellem Sandhed og Vildfarelse, mellem det, som er ret, og det, som er forkert, mellem det, som er antageligt for Gud, og det, som er ham til Mishag.

Herren velsigne de unge Mænd, som er Eders Præsidentskab! De har været fødte, siden jeg blev kaldet til at virke i Herrens Tjeneste.

De har været fødte og vokset op i dette Bjergland, hvorimod jeg var født i Missouri i Forfølgelsens Dage, da det var godt at komme bort derfra. Jeg er taknemmelig, at jeg er her og har Lejlighed til at mødes sammen med Eder ved denne Lejlighed. Jeg ønsker, at I skal kende mig. Hvis der er noget i Verden, jeg ikke er bange for, noget, jeg ikke frygter, saa er det Sandheden, Guds Sandhed. Jeg ønsker, at I skal kende mig og høre mig prædike Evangeliet og se mig sætte Eder et ret Eksempel. Jeg ønsker, at I skal kende de Brødre, som er her med mig, og som prædiker Evangeliets Sandheder til Menneskene i Verden. Jeg ønsker, at I skal kende dem, og at de skal kende Eder. Jeg ønsker, at I i det mindste skal vide, at dette Stifts Præsidentskab har det i deres Magt gennem de Mænd, som virker indenfor Præstedømmet i Eders Stift, at faa Kendskab til ethvert individuelt Medlems Stilling. Det er deres Rettighed at kende enhver Mands, Kvindes og Barns Stilling og Forhold, saaledes at de kan vejlede dem og hjælpe dem til at overkomme Fejl og afstaa fra Taabeligheder og Fejltagelser — at hjælpe dem at rette deres Liv, saa at de i alle Maader kan staa dadelfrie og antagelige for Herren. De staar som Vogtere paa Zions „Fæstningstaarne". Dette er deres Forretning, deres Gerning og Kaldelse. Det er deres Gerning og Privilegium at udøve disse kirkelige Funktioner blandt Kirkens Medlemmer, over hvem de præsiderer, saa at de maa kende, hvad der rører sig i Hjerterne, saa vel som de ydre Forhold.

Gud velsigne de Mænd, som tilhører de forskellige Biskopsraad indenfor Stiftet, og alle, som tilhører de forskellige Præstedømsorganisationer, saa vel som alle, der virker indenfor de kirkelige Biforeninger — alle, som virker til Menneskehedens Gavn; jeg beder ydmygt derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Usædeligheds Synder.

Ethvert oprigtigt og æresfølende Menneske, der nu og da læser Herrens Befalinger til os i den hellige Skrift, og specielt de ti Guds Bud, samt overvejer dem i deres Hjerte, maa erkende, at disse Bud saa godt som alle grovelig overtrædes og trampes under Fod af Menneskeheden, og i mange Tilfælde uden nogen Bebrejdelse eller Skam derover. Kun faa er tilsyneladende de Mennesker, som bestræber sig for at elske Herren, deres Gud, af „deres ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke", og dyrke og tilbede „den eneste sande Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus." Kun faa afholder sig fra at tage Guds Navn forfængeligt, og mangfoldige nævner den Højestes Navn med den største Ligegyldighed, og ofte i Forbindelse med Eder og alle Slags upassende Talemaader. Kun faa kommer Sabatens Dag i Hu og helligholder den paa en for Herren antagelig Maade; men i Stedet for at gaa til Bedehuset, søger saavel de fornemme som den mere almindelige Stand de verdslige Glæder og Forlystelser. Hvor mange unge Mennesker er der ikke, der glemmer helt at ære deres Forældre, som de bør. Hvor

mange er der ikke af yngre saa vel som ældre, der henlever deres Liv i Ugudelighed uden tilsyneladende at føle den mindste Skam derover overfor Gud eller Mennesker; men tværtimod sætter de ofte, som Paulus siger, „en Ære i deres Skændsel", og praler endog af deres syndige Liv. Ifølge de ti Guds Bud staar Overtrædelsen af det sjette Bud i en vis nær Forbindelse med Overtrædelsen af det femte Bud, der lyder: „Du skal ikke ihjelslaa." Desuagtet bliver den store Synd, som Overtrædelsen af det sjette Bud er, af den store Mængde dog kun betragtet som en mindre Forseelse, eller som slet ingen Forseelse, og Overtrædelsen af dette Bud tiltager desuden i en Grad, saa man fristes til at spørge: Mon Ugudeligheden paa dette Omraade kan tænkes at have været større i Sodama og Gomorra, da disse syndefulde Byer blev ødelagte ved Svovl og Ild fra Himmelen og sænkedes i Dybet, saa at, hvor før disse to Byer fandtes, der nu findes det døde Hav. Skriften siger ydermere, at Herren satte denne Begivenhed til et advarende Eksempel for dem, som i Fremtiden vilde ringeagte Guds Befalinger. Da vor Frelser hentydede til Verdens Stilling i de sidste Dage, nævnte han ved samme Lejlighed Sodoma og Gomorra, idet han sagde: „Saaledes skal det være paa den Dag, Menneskesønnen aabenbares. (Luk. 17 : 29. 30.) Om vi derfor maa tage dette, at mangfoldige Mennesker overtræder det sjette Bud, trods de er bekendte med dette Bud, saa vel som med de øvrige af Herrens Bud, som et Tegn paa Mesterens nær forestaaende Komme, da forstaar vi, hvorledes den syndige Verden hurtig modnes til sin Dom. Vedrørende Synd imod det sjette Bud sagde Frelseren videre: „I have hørt, der er sagt de gamle: „Du skal ikke bedrive Hor." Men jeg siger Eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte." (Math. 5 : 27, 28.).

Menneskenes Uvillighed til at lytte til Herrens Ord, der bliver dem forkyndt af hans Tjenere, og som de findes nedskrevne i de hellige Skrifter, bevirker, at Djævelen kan faa Magt over dem, saa at de falder for hans Fristelser, men de, som holder sig nær til Herren, vil han beskytte, og ingen Magt vil kunne overvinde dem.

Ukyskhedssynden drager en næsten utallig Mængde Ofre med sig af begge Køn, og Elendigheden er i stadig tiltagende.

Overtrædelse af det sjette Bud er en vederstyggelig Synd i Herrens Øjne, og i gamle Israels Dage blev ifølge Guds Befaling til Moses Utugt og Skørlevnet i visse nærmere angivne Tilfælde straffet med Døden, som vi kan læse om i Mosebøgerne. I det nye Testamente, i det ottende Kapitel af Johannes Evangelium, læser vi Beretningen om, hvorledes Farisæerne forsøgte at fange Kristus i Ord, idet de ved en vis Lejlighed førte en Kvinde til ham, der havde begaaet Overtrædelse af Moralbudet, og sagde til ham: „Moses bød os i Loven, at saadanne skulle stenes. Hvad siger Du?" Jesu Svar udviser hans store Visdom. Han benægtede ikke Lovens Rigtighed, men da han kendte Farisæernes Uoprigtighed og vidste, i hvilken Hensigt de spurgte ham, svarede han: „Den, som er syndeløs blandt Eder, kaste den første Sten paa hende"; men da hendes Anklagere maaske var lige saa skyldige

som Kvinden, hvad den Synd angik, var der ingen, der turde paabegynde at stene hende til døde.

Det er ikke alene i dette Liv, at Personer, der overtræder Moralbudet tilfalder Straf, men ifølge Skriftens Ord er der en meget haard Straf i Vente herefter, om de skyldige ikke omvender sig, medens det endnu er Tid. Vi haaber inderligt, at alle Kirkens Medlemmer i denne Mission vil staa paa Vagt mod Synden og værne sig mod alt af en syndig og umoralsk Natur, som findes i Verden, saa at vi i Sandhed maa „være og blive Guds kære Børn, der leve ham til Velbehag", og derved gøre os værdige til Samfund med ham og med vor Forløser Jesus Kristus, og værdige til at erholde en evig Ophøjelse i Guds Rige; i Jesu Kristi Navn".

Hvor nødig vi end ønsker at henføre til Utugtens vederstyggelige Last, finder vi det dog nødvendigt at advare dem, vi er satte til at vaage over og værne om i denne Del af Herrens Vingaard, saa at vor Samvittighed ikke skal anklage os for at have forsømt at advare Menighedens Medlemmer imod Synd, og saa at ingen kan sige, at vi ikke har formanet alle til at vogte sig selv, saa at de ikke besnæres af det onde, men adlyder Herrens hellige Bud. Desto værre maa vi med Sorg bekende, at vi altfor ofte ser os nødsagede til at udelukke en og anden af Kirken, paa Grund af, at vedkommende har overtraadt det sjette Bud. Det kan dog med Sandhed siges, at det i de fleste Tilfælde er saadanne Søskende, der aabenlyst har ringeagtet vore Raad, der bliver udelukket af Kirken, idet de ikke har skyet Synden, men søgt Fornøjelser paa saadanne Steder, hvor Fristelserne er størst. Det har i de fleste Tilfælde været saadanne Søskende, der har forsømt at samles med deres medtroende til de fastsatte Tider for at blive undervïste om Evangeliets Principper, som de er os tilkendegivne ved Guds Aabenbaring, og saadanne, som har forsømt at opfylde deres kirkelige Pligter, og forglemt Bønnen, som er faldne i Fristelsens Stund. Idet de har stolet paa deres egen Styrke og deres egen Klogskab, er de blevne overvundne og har overtraadt Moralbudet, hvorved de har tabt den skønneste af alle Prydelser, nemlig Dyden, som ikke kan erstattes eller gengives til Menneskene, om de end erholder Tilgivelse for deres Synd, lige saa lidt som det Menneske, der i Hidsighed berøver en anden Livet, kan give det Livet tilbage.

I Henseende til Overtrædelse af det sjette Bud læser vi i Herrens aabenbarede Ord til hans udkaarne Tjener, Profeten Joseph Smith, disse Ord:

„Du skal ikke bedrive Utugt, og den, der bedriver Utugt og ikke omvender sig, skal kastes ud (menende: skal udstødes af Menigheden). Men den, der har bedrevet Utugt og omvender sig af sit ganske Hjerte, og forsager Synden, og ikke gør det mere, den skal Du tilgive; men om han gør det igen, skal han ikke tilgives, men skal kastes ud." (Pagt. Bog 42 : 24—26.)

I en senere Aabenbaring giver Herren en alvorlig Advarsel til alle i følgende Ord:

„Og sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg har sagt før: Den, der ser paa en Kvinde for at begære hende, eller den, som bedriver Utugt i sit Hjerte, skal ikke have Aanden, men skal fornægte Troen og frygte."

I de to næste Vers i samme Kapitel læser vi, hvad Straf der venter de frygtagtige og vantro, og Løgnerne, og alle, som handler ugudeligt, at „de skulle ikke have Del i den første Opstandelse."

Videre siger Herren:

„Fordi disse Ting ere blandt Eder, ere I ikke retfærdiggjorte; ikke desmindre, den, som vedbliver i Troen og gør min Villie, den samme skal sejre og faa en Arv paa Jorden, naar Forklarelsens Dag kommer." (Pagt. Bog 63 : 13—20.)

Idet vi nedskriver disse Linier, føler vi os som staaende Ansigt til til Ansigt med Søskende i denne vidt udstrakte Mission, hvor der nu kun findes et ringe Antal af Missionærer til at trøste og undervise de adspredte Hellige. Vi haaber, at ingen vil tage Anstød af, hvad vi har nævnt i denne Artikel, da vi ikke i mindste Maade har til Hensigt at rette Bebrejdelser mod nogen, eller ønsker, hvad Ordciteringer angaar, at vække Anstød hos nogen; men Aanden tvinger os til at henlede Søskendes Opmærksomhed til den Fare, der truer saa vel Mand som Kvinde. Vi siger til alle: Vær vise i Eders Vandel og i Eders Omgang med Menneskene i Verden, saa at I ikke skal udsætte Eder selv for Fristelser, og gør stedse selv mod Eders Medmennesker, hvad I ønsker, at de skal gøre mod Eder. Overvej de gyldne Ord, vi læser i Salomons Ordsprog, som lyder:

„Saligt er det Menneske, som har fundet Visdom, og det Menneske, som vinder Forstand. Thi det er bedre at købe den end at købe Sølv, og at vinde den er bedre end Guld. Den er dyrebarere end Perler, og alt det, Du har Lyst til, kan ikke lignes ved den. I dens højre Haand er langt Liv, i dens venstre er Rigdom og Ære. Dens Veje ere yndige Veje, og alle dens Stier ere Fred. Den er Livsens Træ for dem, som griber den, og hver den, som holder fast paa den, skal prises salig." (Sal. Ordsp. 3 : 13—18.)

Fremdeles læser vi de formanende Ord: „Min Søn! bevar mine Ord, og gem mine Bud hos Dig. Hold mine Bud, saa skal Du leve, og min Lov være som din Øjesten. Bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavle!" (Ordsp. 7 : 1—3.) Lad os alle bestræbe os for at erindre disse visdomsfulde Ord, da vil mange Sorger og megen Elendighed blive undgaaet.

Hans J. Christiansen.

Notits.

Søskende bedes huske, at Brevposten mellem de skandinaviske Lande er forhøjet til 12 Øre.

Kristi Forsoning.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

For mangfoldige oprigtige og tænkende Mennesker, ogsaa af dem, som tilfulde tror, at ved Jesu Kristi Død der for alle Mennesker uden Undtagelse blev tilvejebragt Forløsning fra timelig Død, og tillige Frelse fra personlig Synd paa Saliggørelsens Betingelser, staar det ikke desto mindre som højst vidunderligt, at ved, at Jesus hengav sit Liv paa Korsets Træ, den hele Menneskehed derved kunde blive frigjort fra Dødens Magt.

De hellige Skrifter, som var skrevne før Kristi Komme til Jorden, fremsætter tydeligt, at den Død, han skulde lide, i Henhold til sin Natur skulde blive et Sonoffer for Synd, og at alle Mennesker, som vilde tro Evangeliets Lærdomme og adlyde Guds Befalinger, skulde erholde en Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Kristi Sonoffer var et frivilligt Offer. Kristus hengav sit Liv for Menneskeslægten paa Grund af hans dybe og uendelige Kærlighed til os. Kristi Sonoffer havde en altomfattende Rækkevidde, og det gjaldt om for Menneskene at gøre sig personlig værdige til formedelst Forsoningen at erholde Guds Naadegaver. Frelsens og Herliggørelsens Betingelser er omtalte og forklarede i de hellige Skrifter, saa vel i de, som var skrevne før Kristi Tid, som de, der var skrevne efter. De var fremsatte med Tydelighed af Kristus personlig, da han levede paa Jorden.

Dette Princip, at en kan handle paa andres Vegne, har været kendt saa længe, som Menneskeslægten har levet paa Jorden, men i Følge Sagens Natur kan et almindeligt Menneskes gode Gerninger ikke sone for et andet Menneskes Synder. Saa vel de gamle hellige Skrifter som de ny, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er i Besiddelse af, og fremdeles Traditioner, de forskellige Kirkesamfunds Alter-Ceremonier, og endogsaa de bespottelige hedenske Afgudsofre, hviler paa Troen paa Forsoningens Nødvendighed og Stedfortrædelsesprincipets Gyldighed.

Forsoningsprincipet i sin Uforvanskethed var forklaret for Adam ved Aabenbaring (Moses 5 : 5—8 i Bogen: „Den kostelige Perle"), og de Ofringer, han udførte, og de Ofre, han bragte, henpegede symbolsk paa Kristi universalgyldige Sonoffer senere hen i Tiden som Guds Offerlam, og Principet var forkyndt og praktiseret af de efterfølgende Profeter indtil Kristi Tid.

Ved at studere de hellige Skrifter finder vi intet Sted fremført, at et almindeligt Menneske, selv om det dør som en Martyr, og saaledes giver sit Liv for Sandhedens Sag og af de ædleste Motiver, derved kan forsone for sine Medmenneskers Synder og sejre over Døden. Jesus Kristus, skønt han levede et fysisk Liv som os andre, og døde en fysisk Død som os andre, havde en ganske særegen Stilling blandt os. Aldrig har en anden lig ham vandret paa Jorden. Kristus var den eneste Person blandt alle Guds aandelige Børn, der blev givne Legemer her paa Jorden, som havde de Egenskaber, som muliggjorde, at

han af Faderen kunde antages til at udføre det store Sonoffer, og af følgende særskilte Grunde:

1. Jesus Kristus var den, som var udvalgt og forudordineret i Himmelen til den specielle Mission som Verdens Frelser.

2. Han var Guds — Faderens — enbaarne Søn i Kødet, og derfor den eneste Person, født her paa Jorden, som var i Besiddelse af de guddømmelige og menneskelige Egenskaber, som gjorde det muligt for ham at udføre den ham givne Mission og tilvejebringe Forsoningen.

3. Han var den eneste syndfri Person, der som et dødeligt Menneske har levet paa Jorden.

I Henseende til, at Kristus før sin jordiske Fødsel var ordineret til at komme her til Jorden som vor Frelser og Forløser, saa har han givet os personlige Vidnesbyrd, med hvilke Fortidens Profeters Udsagn og Apostlenes Udtalelser er i Harmoni. To og tyve Hundrede Aar før Kristi Fødsel, altsaa før han fik sit jordiske Legeme, aabenbarede han sig til en af Profeterne, som vi læser om i Mormons Bog, og sagde:

„Se, jeg er den, som var beredt fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. Se, jeg er Jesus Kristus." (Ethers Bog 3 : 14.)

I Bogen: kaldet „Den kostelige Perle", læser vi, at Gud, vor Fader, talte til Moses, sigende:

„Du er i min enbaarnes Lignelse, og min enbaarne er og bliver Frelseren!" (Moses 1 : 6.)

Disse Skriftsteder er i Overensstemmelse med Peters Vidnesbyrd om Kristus, idet han omtaler ham som et Offerlam, „lydeløst og uplettet", ved hvis dyrebare Blods Udgydelse Forsoningen blev tilvejebragt, og Apostelen Peter siger, at Kristus „var forud kendt før Verdens Grundlæggelse". (1. Peter, 1 : 19, 20.)

Som den evige Faders enbaarne Søn i Kødet besad Kristus en medfødt Kraft til at modstaa Døden, ligesaa naturlig, som han, idet han var født af en jordisk Moder, var i Stand til at kunne dø. Jesus Kristus modtog ganske naturlig i Henhold til Arvelighedens Lov sine fysiske, intellektuelle og aandelige Egenskaber fra Gud, sin Fader, og fra sin Moder. Han var baade Gud og syndfri Menneske, og hans Liv kunde ikke blive taget, førend hans Time kom, den Time, da han frivillig gik i Døden for os, idet han tillod, at hans Liv blev taget. Hvis ikke saaledes, hvorledes skal da Kristi egne Ord forstaas. Overvej f. Eks. hans Ord, naar han siger:

„Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen." (Joh. 10 : 17, 18.)

Vi læser ogsaa:

„Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv." (Joh. 5 : 26.)

Idet Kristus døde, var det ikke med ham som med os andre, at han døde, fordi han ikke kunde undgaa det; men for at fuldbyrde sin Mission overgav han sig frivillig til dem, som søgte ham. Kristi Forsoningsdød var saaledes ikke nogen almindelig Død, thi han havde Magt hos sig selv til at leve igen. Hans Død var i Sandhed et frivilligt Sonoffer.

Som en syndfri Mand havde Djævelen ingen Magt over ham, og vor Frelser kendte nøje dette Forhold; han kendte sin Stilling og sin personlige Magt. Han sagde derfor ogsaa til sine Modstandere:

„Hvem af Eder kan overbevise mig om nogen Synd.“ (Joh. 8 : 46);

og paa den Tid, da han snart skulde træde ind i Getsemana Have for sidste Gang før sin Død, udtalte han disse betydningsfulde Ord:

„Denne Verdens Fyrste (Djævelen) kommer, og han har slet intet i mig. Men for at Verden skal kende, at jeg elsker Faderen, gør jeg, ligesom Faderen har befalet mig.“ (Joh. 14 : 30, 31.)

Havde Kristus døet, idet han var bleven overvunden af Djævelens Fristelser, saa at han fik Magt over ham, vilde Kristi Død ligesom vor Død kun være en personlig Erfaring, og Kristus kunde da ikke i mindste Grad have forsonet for andres Overtrædelser. Men paa Grund af Kristi absolute Syndfrihed, saa at der ikke fandtes „Spot eller Lyde“ hos ham, kunde han tilvejebringe Forsoningen. Formedelst hans Ydmyghed og Villighed til at gøre Faderens Villie, blev han sendt af ham for at forkynde for Menneskene Evangeliet og forsone for Verdens Synder.

I disse Henseender og ligeledes i Henseende til, at han havde Livet i sig selv, og derfor havde Magt over Døden, staar han i en absolut særegen Stilling blandt Menneskene. Med en dyb Forstaaelse heraf udtalte Profeten fordum:

„Saa vist, som den Herre Gud lever, er der intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Menneskene kunne blive salige, uden denne Jesus Kristus, om hvem jeg har talet.“ (2. Nephis Bog 25 : 20.)

— Først, naar Menneskene faar Øjnene opladte for, at Gud, da han formede Verden, „skabte alt saare godt“, vil de ophøre med at betragte Verden som kun værende en Jammerdal.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).